TYSKLAND –
DET SOSIALE FREMSKRITTS LAND

TYSKLAND

DET SOSIALE FREMSKRITTS LAND

TYSKLAND

DET SOSIALE FREMSKRITTS LAND

FRA EN HÆR AV ARBEIDSLØSE
TIL ARBEIDETS FELLESSKAP

BERGENS OFFENTLIGE BIBLIOTEK
Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

OSLO 1941

329.9
T994

Trykt hos
REISTAD & SØNN
OSLO

BERGENS OFF. BIBLIOTEK

UTGÅTT av
Bergen Off. Bibliotek

Hvorledes ser det ut i Tyskland.

En norsk avis offentliggjorde 11 februar 1933, altså kort efter at Adolf Hitler var kallet til tysk rikskansler, en karrikatur, hvor en på den ene siden så hvorledes Føreren før han tok over makten tilsynelatende i sterk eksaltasjon talte om sitt «program», mens han på den annen side — som rikskansler — saktmodig forkynte at hans program, det måtte den allmektige greie.

En måned senere, 11 mars 1933, offentliggjorde samme avis en karrikatur med teksten: «Før — et folk av diktere og tenkere. Idag — et folk av dommere og bødler.» Denne karrikatur skulde vise at nasjonalsosialismen hadde gjort det tyske folk til offer for blodig terror.

Den opfatning og hensikt som taler ut fra disse karrikaturer gjengav tydelig innholdet av og formålet med den internasjonale løgn- og bakvaskingspropaganda som det tyske folks motstandere efter 30 januar 1933 oversvømmet hele verden med for å gjøre det nasjonalsosialistiske rike foraktet og hatet i verdens øine.

Følgen av denne løgnaktige ophisselsestrafikk som nu har pågått i 8 år var faktisk slik at vide kretser innen jordens folk så på det nye Tyskland med forakt og avvisning, med mistro, ja til påkjøpet med avsky, når de ikke var i stand til eller gad sette sig inn i det sanne forhold. Innen enkelte folk er det enda kretser som faktisk den dag idag tror på disse produkter av en likefrem sykelig ophisselsespropaganda.

G-G. 1941 gave

178627

Ja i disse kretser beklager man likefrem det «stakkars undertrykte tyske folk», som nu har vært utsatt for «naziterroren» i 8 år. Efter disse menneskers mening må det efter nasjonalsosialistenes maktovertagelse se omtrent slik ut:

Først og fremst henrettelser uten ende, overfylte konsentrasjonsleire med umenneskelig mishandling og tortur. Periodiske jødeprogromer. Ødeleggelse av kirkene, trakassering og forfølgelse av prestene. Undertrykkelse og forarmelse av de tyske arbeidere, tvangsarbeid til sultelønn, degradering av de tyske kvinner til rene fødselsmaskiner. Systematisk ødeleggelse og tilintetgjørelse av kulturen. Utøilet terror fra «nazipartiets» side, uroligheter og fare for revolter, hat mot førerne. På den annen side later det tyske folk allikevel til å tro på «nazipropagandaen» og er derfor å beklage desto mer.

Omtrent slik ser eller tror en forholdene i det nasjonalsosialistiske rike er, når en år efter år tappert og tankeløst har trodd på eller enda idag tror på den internasjonale ophisselsespropaganda mot Tyskland. De førnevnte karrikaturer fra den kloke norske avisen er nok bevis for dette.

Men la oss så spørre:

Vilde et slikt «naziregime» allerede efter få års ledelse av folket ha kunnet gjengi nesten 7 millioner arbeidsløse arbeid, arbeidslønn og mat og medregnet deres familier altså ha kunnet fri nesten 21 millioner tyske mennesker fra arbeidsløshet og dermed fra elendighet og nød?

Vilde det under slike omstendigheter som den internasjonale ophisselspropaganda løi og diktet op om Tyskland, vært mulig,

at det tyske folks samlede inntekt under den nasjonalsosialistiske regjering bare på få år steg fra Rm. 45,2 milliarder i året 1932 til Rm. 71,0 milliarder i året 1937?

at det tyske folk hadde så uhyre stor tillit til den nasjonalsosialistiske regjering, at innskuddene i de tyske sparebanker, som i året 1932 bare hadde vært Rm. 11,4 milliarder i året 1937

Slik ser tyske fabrikker ut!

allerede var steget til Rm. 16,1 milliarder og siden steg stadig videre?

a t den tyske håndverksomsetning steg fra 9,5 milliarder riksmark i året 1932 til 22 milliarder riksmark i året 1937?

a t landbruksproduksjonens salgsverdi i Tyskland steg fra 6,4 milliarder riksmark i 1932/33 til 9,5 milliarder riksmark i 1937/38?

a t den tyske skibsfart f. eks. i året 1937 befordret 56,7 millioner tonn varer mot bare 33,4 millioner tonn i året 1932?

a t det i året 1937 blev bygget 340 000 leiligheter i Tyskland mot bare 141 000 i 1932?

a t f. eks. året 1938 13,6 millioner tyske arbeidere og funksjonærer kunde ta del i ferieturer og rekreasjonsreiser?

a t det nasjonalsosialistiske Tyskland ved de olympiske leker som blev holdt i riket året 1936, som overlegen seierherre kunde ta 36 gull-, 29 sølv- og 30 bronsemedaljer og i tillegg til det i kunstolympiaden med 5 gull-, 5 sølv- og 2 bronsemedaljer også seiret på dette felt, mens Tyskland ved de olympiske leker i 1932 i Los Angeles bare greide å ta 3 gull-, 13 sølv- og 6 bronsemedaljer? o. s. v. o. s. v.

De prestasjoner som er nevnt ovenfor er bare noen eksempler av mange. I de følgende år blev prestasjonene i Tyskland stadig vekk øket og utvidet på alle felter. Kunde et folk virkelig prestert alt dette, om det faktisk hadde sett slik ut eller skulde se slik ut under det nasjonalsosialistiske regime i Tyskland, som den like tåpelige som infame løgnpropaganda i verden har skildret det for lettroende mennesker?

At alle disse påstander og skildringer som det nasjonalsosialistiske rikes motstandere har funnet op og løiet sammen er en fullstendig fordreining av sannheten, har det tyske folk selv vist verden ved alle de valg og folkeavstemninger, som jo ifølge demokratisk opfatning klart og tydelig beviser et folks vilje. Alle disse valg fant sted for øinene på verdens offentlighet og mange utenlandske vidner og iakttagere har hatt

høve til hver gang å overbevise sig om at valgene i Tyskland forløp fullstendig fritt og korrekt.

Om det tyske folk faktisk hadde vært «undertrykket», terrorisert, forarmet og forfulgt og om det i Tyskland under nasjonalsosialismen ikke hadde vært annet enn tvang, nød og fattigdom, vilde det da i stadig sterkere grad for hvert valg ha bekjent sig begeistret til den nasjonalsosialistiske ledelse?

I året 1933 bekjente 44 pct. av alle tyskere sig til nasjonalsosialismen;

ved valgene 1934 var det 88 pct.,
» » 1935 » » 90 »
» » 1936 » » 98,8 »

Men ved valgene i året 1938 bekjente 99,6 pct. av alle tyskere sig til Adolf Hitler og forkynte dermed sin tillit til og takknemlighet overfor Føreren.

Aldri i hele sin historie har det tyske folk — og det på så få år — oplevd en så veldig opgang på alle områder av folkets liv. Aldri noen gang er et folk på så kort tid fra den dypeste nød og vanmakt blitt hevet op til en enig, sterk og fremskrittspreget nasjon som det tyske folk gjennem nasjonalsosialismen.

Og en må samtidig huske på at det som hittil er nådd, den økonomiske, kulturelle og sosiale opgang ifølge Adolf Hitlers vilje vil bli ytterligere øket. Veldige er de planer, Føreren har for å lede fremskrittet i Tyskland til de største høider. Fremfor alt er det på det sosiale livs område lagt grunnstenen til en omfattende fortsatt hevning av det tyske folks levestandard, til en fortsatt bedring og utformning av de sosiale tiltak, til tross for at det nasjonalsosialistiske Tyskland idag forlengst står i spissen for alle andre nasjoner som sosialstat.

Den krigen England har satt i gang har tvunget Føreren til foreløbig å vente med alle de store planer av sosial og kulturell art som han enda ønsker å virkeliggjøre. De demokratiske

makthavere har jo bare forberedt og begynt denne krigen fordi Tysklands forbillede som sosialstat blev farlig for deres herredømme. De visste at det vilde bli slutt på deres regime den dag deres egne folk uundgåelig måtte bli vekket av det tyske forbillede og måtte erkjenne, at deres skjebne, det å være arbeidsløs, bo i slums, sulte og ha det vondt, skyldtes et lite lag av kapitalister, utbyttere og børsspekulanter, hvis rikdom var blitt grunnlagt og øket gjennem folkets savn.

Efter at seiren er vunnet vil Adolf Hitler fortsette opbygningsverket i det indre og virkeliggjøre de veldige planer som enda venter på å bli fullbragt.

Men storheten av det det tyske folk hittil har fullbragt under nasjonalsosialismen kan bare sees av den som har sett og oplevd Tyskland før Adolf Hitlers overtagelse av makten, i sin dype fornedrelse, sin navnløse elendighet og fullstendige vergeløshet.

Slik var Tyskland før Adolf Hitler tok ledelsen.

Da det tyske folk efter verdenskrigen 1914—18 i tillit til løftene i den amerikanske president Wilsons 14 punkter la ned våpnene, håpet det at det nu også for Tyskland vilde begynne en verdensforbrødringens, fredens og velstandens tid. De løfter de andre stater hadde gitt det tyske folk og de forpliktelser de hadde tatt på sig, måtte da love en bedre fremtid.

Så kom Versailles!

Tysklands motstandere, som alltid har påstått at de ikke kjempet mot det tyske folk, men bare mot dets førere, mot keiseren, påtvang nu under trusel om fortsatt sulteblokade og bruk av våpenmakt det tyske folk, som var blitt demokratisk, Versaillesdiktatet, som efter Englands og Frankrikes vilje systematisk skulde ødelegge den tyske nasjon.

Man tok fra Tyskland fjerdedelen av landet og la de utskilte

Parkanlegg for hvile i arbeidspausene.

områder med millioner av tyske mennesker under fremmede folks herredømme. Man tok alle de oversjøiske kolonier fra Tyskland.

Man tvang igjennem at samtlige tyske våpen og befestninger skulde ødelegges og utsatte på den måten det tyske folk for selv den minste nabos vilkårlighet. Man presset det tyske folk for fantastiske summer i erstatninger, som i alt blev fastsatt til 180 milliarder og tvang gjennem disse betalinger Tyskland til å levere ut veldige materialmengder og verdier, f. eks. jernbanetog, maskiner, skib, kull o.s.v., o.s.v.

Man fratok Tyskland retten til de tyske elver, baner og havner. Riksbanken blev satt under fremmed overopsyn.

Tyskland blev fullstendig røvet og utplyndret, og utover det ødela man tysk økonomi, handel og alle forutsetninger for nasjonens fortsatte eksistens.

Det var forutsetningene for Tysklands nedgang i årene efter verdenskrigen til Adolf Hitler tok ledelsen. 24 tyske regjeringer hadde inntil da forsøkt å lede statens forretninger og deres styre førte bare Tyskland enda dypere i kaos.

Talløse partier og interessegrupper splittet det tyske folk, øket dermed nasjonens vergeløshet og gjorde det lett for Tysklands ytre motstandere fortsatt å suge ut riket og holde det vergeløst. På gatene rådde terror. Nesten hver dag var det blodige sammenstøt, slagsmål eller andre voldsomme optrin. Streiker og lockouter skadet det tyske økonomiske liv som allerede fra før av var svekket så uendelig. Korrupsjon og forbrydelser, svindel og utbytning hørte til de mest selvfølgelige ting. De arbeidsløses hær steg uavladelig og dermed steg elendigheten hos millioner mennesker som måtte friste livet på de fattigslige offentlige bidrag. Tusener tok sitt eget liv av nød og fortvilelse. Den ene fabrikk efter den annen lukket portene og følgen av det var nye arbeidsløse og en ytterligere minsket produksjon. Håndverk og handel viste katastrofale omsetningstall og den tyske landbruksproduksjon skrumpet

Rekreasjonshjem for tyske arbeidere.

inn mer og mer. Bonden var forgjeldet, han blev utpantet og gården satt under hammeren. Tysk kunst og kultur kom mer og mer i hendene på jødene. Den tyske kunstner blev trengt ut og den vanartede kunst rådde i Tyskland. Det sosiale liv blev mer og mer uutholdelig fra dag til dag. I skitne, trange, mørke og usunde boliger vegeterte ofrene for den almindelige elendighet eller i hus av sammenspikrede bord eller utrangerte jernbanevogner, mens jødiske svindlere og bedragere beriket sig ved korrupsjon og børsmanøvrer. De tyske kommuner sank dypere og dypere i gjeld, rikets skatteinntekter gikk stadig tilbake. Sosialforsikringen nærmet sig totalt sammenbrudd. På alle områder av nasjonens liv gikk det raskt mot den endelige katastrofe.

Tall som taler.

Noen tallopgaver gir oss det mest slående inntrykk av hvor omfattende den var, den tyske krise og den katastrofe Tyskland var styrtet i, før Adolf Hitler reddet nasjonen.

I det tidligere Tyskland kjempet stundom op til 53 forskjellige partier på engang om makten eller for å gjennemføre sine interesser. I det nye Tyskland er det bare en veldig bevegelse, det nasjonalsosialistiske parti.

Til 30 januar 1933 var det i Tyskland 7 millioner arbeidsledige, altså med familiene tilsammen omlag 21 millioner tyskere, som var utlevert til arbeidsløshetens elendighet.

Den tyske sosialforsikrings gjeld utgjorde allerede i året 1931 1 400 millioner riksmark.

I året 1931 alene blev ikke mindre enn 13 736 boer tatt under konkursbehandling.

Tysklands forretningsgjeld til utlandet var i året 1930 allerede 33,3 milliarder riksmark.

I årene 1931—32 blev det i Tyskland alene foretatt 23 forskjellige skatteforhøielser.

De tyske kommuners gjeld hadde i året 1932 nådd en høide av 11 295 milliarder riksmark.

Alene i årene 1930—32 blev det i Tyskland holdt tvangsauksjon på 17 157 land- og skogeiendommer med en samlet flate på 462 485 hektar.

Det tyske landbruks gjeld øket i årene 1924—32 med i alt 5,9 milliarder riksmark.

I året 1932 var rettsfullmektiger i alt 120 000 ganger i sving med tvangsauksjoner, utpantninger o. s. v.

I årene 1919 til 1932 var det i Tyskland i alt 26 400 streiker og lockouter, som rammet 298 000 bedrifter, og som betydde 195 000 tapte arbeidsdager, 1 300 000 000 riksmark i tapt arbeidslønn og 6 milliarder riksmark i produksjonstap.

Inntil 1931 måtte 37 store offentlige teatre og tallrike privatteatre innstille sin virksomhet eller forkorte spilletiden ganske betraktelig. I året 1932 måtte foruten flere private teatre ytterligere 7 store offentlige teatre lukke, deriblandt de preussiske statsteatre i Kassel og Wiesbaden og Staatliche Schiller-Theater i Berlin.

Dette er bare noen få eksempler på det veldige sammenbrudd, slik det tyske folk oplevde det til 1932.

Men de viser med rystende tydelighet hvorledes den største nasjon i Europas hjerte stadig gikk mot avgrunnen. Man må kjenne tallene, disse forskrekkende fakta og symptomer på uhørt nød og forferdelig krise og vurdere rekkevidden av dem for å få et riktig billede av storheten i det opbygningsarbeid som nasjonalsosialismen på få år har fullbragt i Tyskland. Fra en nødsstat steg Tyskland op til å bli verdens sosiale mønsterstat.

Adolf Hitler begynner nyopbygningen av riket.

11 februar 1933 trer *Adolf Hitler* for første gang som rikskansler frem for det tyske folk for å tale om det han vil gå igang med og nå. I en tale i Berlins sportspalats forlanger Føreren av det tyske folk fire års frist for sitt opbygningsarbeid. Han gir ingen tomme løfter, men han viser til den tyske krises veldige omfang og krever samarbeide, tro og tillit av det tyske folk.

«Jeg vil ikke love dere at vårt tyske folk skal komme op igjen av sig selv. Vi vil arbeide, men folket må selv hjelpe med. Det må aldri tro at det plutselig skal få frihet, lykke og liv i gave fra himmelen. Alt bunder i vår egen vilje, i vårt eget arbeid.»

«Vi skal la hele vårt arbeid lede av en erkjennelse, av en overbevisning: tro aldri på fremmed hjelp, aldri på hjelp som ligger utenfor vårt eget folk. I oss selv alene ligger det tyske folks fremtid. Gjennem vårt eget arbeid, vår egen flid, og egen utholdenhet skal vi stige op igjen, slik som folkene, engang også Tyskland, ikke fikk noe skjenket, men måtte skape sig selv.»

«Fordi vi ser bevarelsen av vårt folk, gjennemførelsen av dets livskamp som målet må vi fjerne årsakene til forfallet og dermed skape forsoning mellem klassene i Tyskland, et mål som en ikke når på seks uker, ikke på fire måneder, når 70 år har fått lov til å arbeide for denne opløsning.»

Og 23 mars 1933 kom Adolf Hitler i en tale i Berlin inn på den viktigste forutsetning for sitt sosiale opbygningsverk, da han erklærte:

«..... For øvrig er den nasjonale regjering klar over at den endelige avskaffelse av nøden både på land og i by avhenger av at de arbeidsløse settes inn i arbeidsprosessen. Her ligger den veldigste økonomiske opgave. Den kan bare bli løst under fredelige forhold og under forutsetning av at

Slik bor den «undertrykte» tyske arbeider!

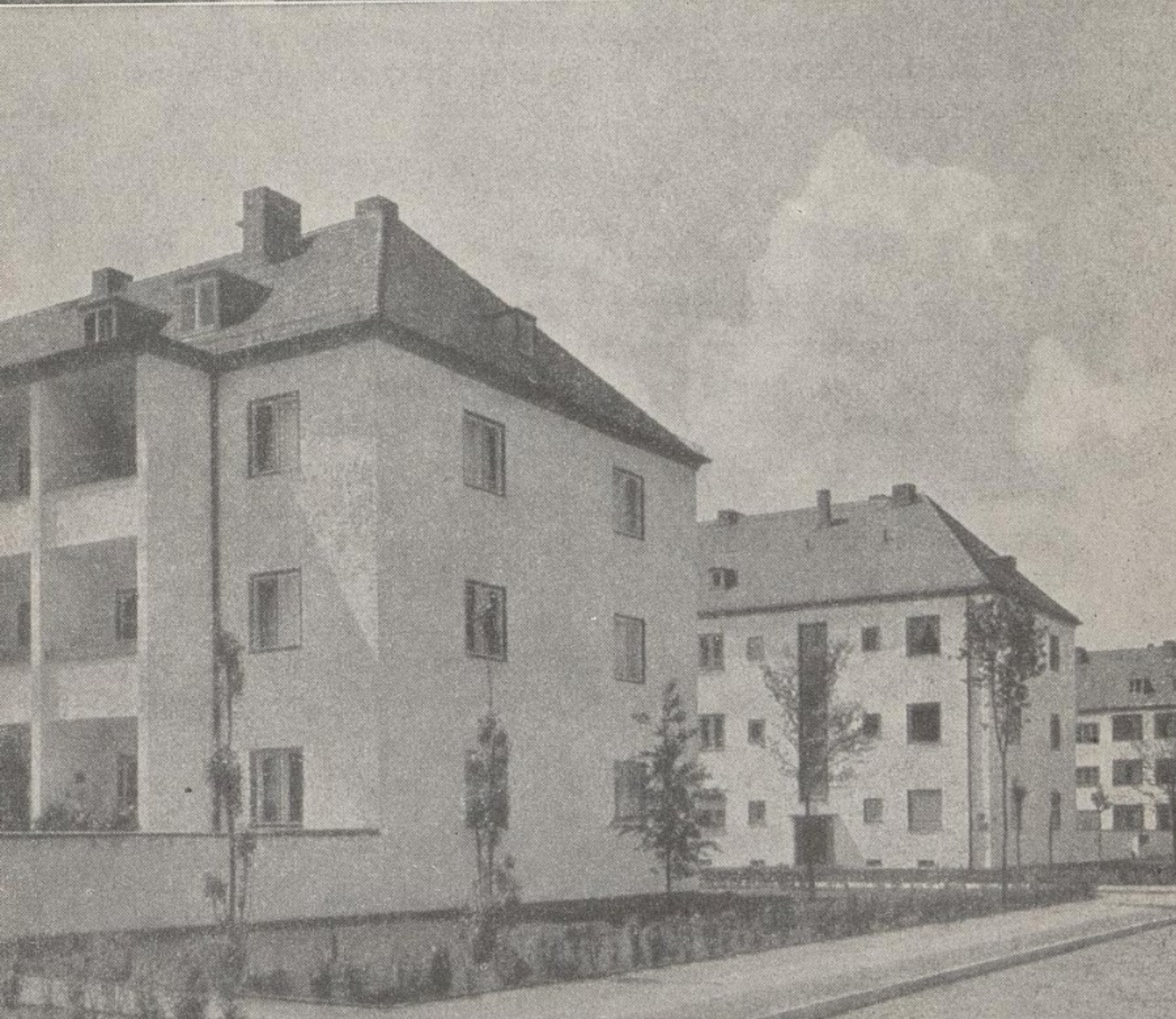

vi gjennemfører sunde naturlige, økonomiske grunnsetninger og alle forholdsregler som er nødvendig, også om de sett med øieblikket som bakgrunn, ikke kan gjøre regning på popularitet.»

Slik begynte Adolf Hitler kampen for et sosialt Tyskland, tro mot de ord han allerede uttalte i München i 1922: «Den sosiale tanke må være det ubetingede fundament i en statsorganisme, ellers kan en stat i lengden ikke bestå.»

Sin parole for opbygningen av den nasjonalsosialistiske stat, en virkelig sosialstat, ga Føreren klart og tydelig i sin tale i Berlin 10. mai 1933, da han sa:

«Det skal alltid være målet for den nasjonalsosialistiske bevegelse som jeg og mine medkjempere representerer, å gjøre ordet «arbeider» til den tyske nasjons store ærestittel», og «jeg vil ikke kjenne noen større stolthet i mitt liv enn at jeg ved mine dagers ende kan si: jeg har gitt den tyske arbeider det tyske rike.»

Det er virkelig sosialisme.

Å gjøre opbygningsarbeid i et land som er rikt på jordens skatter, som eier store koloniområder og rår over en stor handelsflåte og som ikke er fullstendig utsuget og elendig, kan ikke falle vanskelig for en klok, vidsynt statsmann.

Men å bygge et rike op helt fra nytt av, et rike, som var helt utplyndret, forarmet og splittet, ikke hadde noen kolonier mer, var boikottet i hele verden, led under veldige gjeldsbyrder og ikke hadde mer gull og valuta, ikke hadde noen mineralrikdommer og måtte ernære ti ganger så mange mennesker som andre stater på et trangt landområde — det er en veldig prestasjon. Denne prestasjon er desto mer beundringsverdig når et slikt land formes ut til verdens ledende sosiale mønsterstat i forhold til andre nasjoner, som rår over alle jordens

Rekreasjon og avspenning i egen have.

skatter og uhyre råstoffkilder og allikevel har millioner av arbeidsløse, nød og elendighet i landet.

Men det har Adolf Hitler gjort for Tyskland.

En slik prestasjon blev mulig uten enhver fremmed hjelp, ja akkurat det motsatte, *mot* den demokratiske verdens, særlig Englands, motstand, boikott og økonomiske og politiske sabotasje. Det nasjonalsosialistiske rikets landvindinger skyldes det faktum at Adolf Hitler gjorde det tyske folk som var splittet i utallige forskjellige partier og interessegrupper til *et eneste veldig folkefellesskap*. Tysklands prestasjoner som gjorde det til den sterkeste nasjon i verden i stadig fortsatt fremgang, var bare mulig gjennem det veldige arbeid folket tok på sig i tillit til sin nasjonalsosialistiske ledelse, det arbeid med hvilket det selv skapte sitt nye rike.

Et folks enighet, lykke og vilje til innsats er basert på dets sosiale harmoni. Og denne kjennes på de sosiale prestasjoner som et folk yder og nyter.

Følgende fremstilling av de 85 millioner tyskeres sosiale innsats og kameratslige samliv vil derfor gi et billede av den folkefellesskapets ånd som behersker det nasjonalsosialistiske Tyskland og av dets ledelses heldige virkeliggjørelse av en ekte sosialisme som andre regjeringer i verden stadig snakker om med klingende fraser uten hittil å ha gitt sine folk.

Følgende skildring kan naturligvis bare gi et lite utsnitt av den mangfoldige og omfattende sosiale virksomhet i Tyskland, men de få eksempler som skal bli gitt viser med ugjendrivelig klarhet hvor stort og enestående det sosiale opbygningsverk som Adolf Hitler har fullbragt er, et verk hvis fortsettelse nu hindres av den krig de antisosiale makter har satt i verk.

Et millionfellesskap av arbeidende mennesker.

Inntil våren 1933 var det i Tyskland ikke mindre enn 169 store fagforbund og flere tusen fagforeningslignende interesseforbund, som alle påstod at de kjempet for den tyske arbeider. Deres «innsats» viste sig bare i streiker, lockouter, økning i arbeidsløsheten og i en uhyre korrupsjon og svindel med arbeidernes penger. Da fagforbundsbygningene i Tyskland blev besatt 2. mai 1933 og kassa- og regnskapsprotokollene blev beslaglagt, viste det sig at millioner av de penger som var blitt betrodd fagforbundene og som skulde hjelpe arbeiderne når de blev gamle eller arbeidsudyktige, var kastet bort, underslått eller stjålet.

Samtidig med denne forholdsregel som blev gjort av hensyn til de tyske arbeidere gjorde man det første og viktigste skritt i retning av et fellesskap for alle skapende tyske mennesker: *den tyske arbeidsfront vokste organisk frem av fagforbundene og arbeidsgiverforbundene.* Først blev de utallige fagforbund smeltet sammen til en stor søile og funksjonærforbundene til en annen. Derefter blev arbeiderne og funksjonærene sammen med arbeidsgiverne samlet i den største og mest ensartede organisasjon av arbeidende mennesker som verden noengang har sett, den tyske arbeidsfront. Arbeidsgivere og arbeidstagere, d.v.s. bedriftsledere og arbeidsstokk har i denne tyske arbeidsfront de samme plikter og de samme rettigheter. Begge hører sammen. De arbeider hverken for sig selv eller mot hverandre, men hele deres arbeid blir stillet i folkets tjeneste. Av de gamle motstandere som bekjempet hverandre med streiker og lockouter og dermed bare skadet sig selv og nasjonen på det voldsomste, er det blitt et eneste sammensluttet fellesskap, som vil hjelpe til å skape den virkelige sosialisme.

Arbeideren som før var foraktet, utbyttet, ophisset og bedradd, blev til det verdifulleste ledd i folket. Det skapende

arbeid, som bevirket Tysklands enestående opgang, fikk i den nasjonalsosialistiske stat en fullstendig ny verdi. Liberalismens og kapitalismens parole, kapitalen skaper arbeidet, som fikk styrtet de tyske arbeidere ut i sammenbrudd og arbeidsløshet, blev nu forandret til parolen: arbeid skaper kapital. Arbeid skaper jo verdier, og ikke med pengene, men med økning av produksjonen stiger et folks velstand.

Den viktigste opgave den nasjonalsosialistiske ledelse straks tok fatt på var å skaffe de mange millioner arbeide og lønn igjen og dermed skape nye verdier for folket. På samme tid begynte Føreren sitt store sosiale opbygningsarbeid: det arbeidende tyske menneske skal ikke bare ha lønn og brød, men rettferdighet, sundhet, hvile, en sund bolig, beskyttelse og hjelp og fremforalt — glede. Han skal ha del i alle kulturens velsignelser.

1. mai, tidligere en klassekampens, ophisselsens og de blodige slagsmåls dag, blev det tyske arbeides og den tyske arbeiders dag, den blev til det tyske folks nasjonale festdag, på hvilken hvert år millioner av arbeidende tyske mennesker marsjerer op til veldige gledesdemonstrasjoner.

7 millioner arbeidsløse har fått lønn og brød. 21 millioner tyskere befridd for elendigheten.

Allerede de første dager efter å ha tatt over makten begynner Adolf Hitler kampen mot arbeidsløsheten. Arbeider skal straks igangsettes ved riksbanene, riksposten, riksautobanen, nødsarbeider likeledes, aksjoner for istandsettelse av boliger, nybrott for landbruket, alt settes straks i gang.

30. januar 1933 var det i Tyskland nesten 7 millioner arbeidsløse, altså sammen med familiene omlag 21 millioner tyskere, som var utlevert til arbeidsløshetens elendighet. September 1936 var antallet av arbeidsløse i Tyskland allerede

Underholdning i fritiden. I bedriftenes felles-opholdssaler leser ofte tyske diktere fra egne verker.

nede på en million. Allerede to år senere var det stor mangel på arbeidskraft i Tyskland, særlig fagarbeidere, slik at det måtte hentes arbeidere til Tyskland fra andre land og arbeidstjenesten og hæren måtte hjelpe til med innhøstningsarbeidet.

Grunnlaget for den nasjonalsosialistiske sosialpolitikk blir skapt 20. januar 1934 med loven om ordning av det sosiale arbeid, som er noe helt for sig i verden. Fellesnyttens og den sosiale æres begrep blir for første gang forankret i loven. Noen utdrag av denne nasjonalsosialistiske lov gir best uttrykk for det nye Tysklands sosiale holdning og sosiale vilje:

1. avsnitt:

Bedriftsfører og tillitsmannsråd.

§ 1.

I bedriften samarbeider arbeidsgiveren som fører for bedriften, funksjonærer og arbeidere som arbeidsfølge (Gefolgschaft) for bedriftens vel og for folkets og statens felles nytte.

§ 2.

Bedriftens leder avgjør overfor arbeidere og funksjonærer alle bedriftssaker som er regulert ved denne lov.

Han skal sørge for deres vel, og de skal vise ham troskap i bedriftsfellesskapets ånd.

§ 6.

Tillitsmannsrådet har plikt til å utdype den gjensidige tillit innen bedriftsfellesskapet.

Tillitsmannsrådet har til opgave å overveie alle forholdsregler som fremmer økningen av arbeidsydelsen, utformningen og gjennemførelsen av de almindelige arbeidsbetingelser, særlig bedriftsordningen, gjennemførelsen og forbedringen av arbeidervernet, og som videre fremmer solidariteten både arbeidere og funksjonærer imellem og med bedriften og alt som tjener til beste for alle innen fellesskapet.

§ 13.

Tillitsmannsstillingen er en æresstilling som det ikke er noen godtgjørelse for. Vanlig lønn betales for den arbeidstid som er nødvendig for å fylle disse opgaver. Nødvendige utlegg skal dekkes av bedriftsledelsen.

Arbeidets opmenn.

§ 18.

For større økonomiske områder, hvis grenser riksarbeidsministeren bestemmer i samarbeid med riksøkonomiministeren og riksinnenriksministeren opnevnes arbeidets opmenn (Treuhänder der Arbeit). De er riksembedsmenn og står under riksministerens tjenstlige opsyn. Deres opholdssted bestemmes av riksarbeidsministeren i samarbeid med riksøkonomiministeren.

Arbeidets opmenn er bundet til riksregjeringens retningslinjer og anvisninger.

§ 19.

Arbeidets opmenn skal sørge for å bevare arbeidsfreden.

§ 20.

Bedriftslederen er forpliktet til å gi arbeidets opmann skriftlig beskjed før han

a) med fire ukers varsel sier op mer enn 9 beskjeftigede i bedrifter med mindre enn 100 beskjeftigede,

b) med samme varsel sier op 10 av hvert hundre normalt beskjeftigede eller mer enn 50 beskjeftigede i bedrifter på over 100 beskjeftigede.

Bedriftsordning og tariffordning.

§ 27.

I bedriftsordningen skal optas følgende arbeidsbetingelser:

1. Begynnelse og avslutning av den regelmessige arbeidstid og pausene.

2. Tid og måte for avlønningen.

3. Grunnsatser for beregning av akkordarbeid hvis det arbeides på akkord i bedriften.

4. Bestemmelser om bøter, måten det skjer på, størrelsen og innkrevningen, hvor det må regnes med slikt.

5. De grunner, av hvilke opsigelse kan finne sted uten frist, når grunnene ikke er fastsatt ved lov.

6. Anvendelse av tapt arbeidslønn ved rettsstridig opløsning av arbeidsforholdet, forsåvidt som tapet er forutsett innenfor rammen av de lovlige bestemmelser i bedriftsordningen eller arbeidsavtalen.

§ 30.

Bedriftsordningens bestemmelser er rettsbindende som minstebetingelser for de i bedriften ansatte.

Deltagelse i sosial æresrett.

§ 35.

Enhver som hører til et bedriftsfellesskap bærer ansvaret for den samvittighetsfulle opfyllelse av de plikter som påligger ham ifølge hans stilling innen bedriftfellesskapet. Gjennem sin optreden skal han vise sig verdig den aktelse som han har krav på ifølge sin stilling innen bedriftsfellesskapet. I særdelshet skal han i stadig bevissthet om sitt ansvar vie sin fulle kraft til tjenesten i bedriften og underordne sig det felles vel.

§ 36.

Grove krenkelser av de på bedriftsfellesskapet baserte sosiale plikter skal sones for æresrettene som forgåelser mot den sosiale ære. Slike forgåelser foreligger når

1) arbeidsgivere, bedriftsledere eller lignende overordnede personer gjennem misbruk av sin maktstilling i bedriften på en ondsinnet måte utnytter de ansattes arbeidskraft eller krenker deres ære.

2) arbeidere eller funksjonærer setter arbeidsfreden i bedriften i fare ved ondsinnet opvigling av de andre, særlig om tillitsmenn bevisst tillater sig utilstedelige inngrep i bedriftsledelsen eller fortsatt på en ondsinnet måte forstyrrer fellesskapsånden innen bedriftsfellesskapet.

3) medlemmer av bedriftsfellesskapet gjentatte ganger lettsindig retter ubegrunnede besværinger eller henvendelser til arbeidets opmenn eller hårdnakket handler mot hans skriftlige bestemmelser.

4) medlemmer av tillitsmannsrådet ubeføiet røber fortrolige opgaver, bedrifts- eller forretningshemmeligheter som de er blitt kjent med under utførelsen av sine opgaver og som er blitt betegnet som slike.

§ 38.

Æresrettens straffer er:

1. Advarsel.
2. Skrape.
3. Ordensstraff i penger op til 10 000 mark.
4. Fratagelse av evnen til å være bedriftsleder eller øve tillitsmannsarbeid.
5. Fjernelse fra den gamle arbeidsplass. Æresretten kan dermed foreskrive en frist som avviker fra den lovlige eller avtalte opsigelsesfrist.

§ 41.

Spørsmålet om krenkelse av den sosiale ære avgjøres efter anmodning av arbeidets opmann av en æresrett, som skal oprettes i hvert opmannsdistrikt.

5. avsnitt:

§ 56.

Blir en funksjonær eller arbeider opsagt efter ett års arbeid i samme bedrift eller samme foretagende, kan han i de tilfelle hvor det gjelder en bedrift med normalt minst 10 beskjeftigede, innen to uker efter opsigelsen klage til arbeidsretten med andragende om tilbakekallelse av opsigelsen, når den er urimelig hård og ikke er betinget av forholdene i bedriften.

§ 57.

Avgjør retten at opsigelsen skal tilbakekalles skal den fastsette en erstatning for det tilfelle at arbeidsgiveren nekter å annullere opsigelsen.

Dette er bare noen eksempler fra denne store sosiale arbeidets lov, som er med og danner grunnlaget for den indre fred og det urokkelige fellesskap, som idag rår i Tyskland.

Det arbeidende tyske menneske fikk gjennem denne lov:

Rettferdighet og beskyttelse for sin ære og arbeidskraft.

Det blev slutt med vilkårligheten i den såkalte «frie» arbeidsavtale og kampene mellem arbeidsgiverforbundene og fagforbundene. Gjennem arbeidets opmenn våker staten over at rettferdigheten og fellesnytten står i forgrunnen. Arbeidsgiveren kan ikke mer misbruke sin maktstilling eller krenke arbeidstagerens ære eller utbytte ham.

Det er sikret en anstendig lønn.

Arbeidsydelse og lønn blir ikke mer bestemt efter godtykke eller er gjenstand for forhandling mellem arbeidsgiver- og arbeidstagerforbundene, men staten våker over at lønnen blir rettferdig.

Tidligere blev det sjelden betalt lønn selv de tre første dager under sykdom eller bedriftsulykker. Nu blev det nesten overalt

i tariffordningene foreskrevet betaling av lønn i slike tilfelle.

Arbeidsplassen blev sikret ved beskyttelse mot opsigelse. Før 1933 hadde den tyske arbeider en dags, og i høiden en ukes opsigelsesfrist. Efter 1933 blev opsigelsesfristen i mange tilfelle utvidet til 2, 3, 4 og 6 uker, til kvartalslutt og i tilfelle av lengere tjenestetid endog til tre måneder.

Masseopsigelser er praktisk talt ugjørlige.

Arbeiderens ferie blev regulert.

Mens spørsmålet om ferie tidligere var blitt helt og holdent forsømt, blev det nu i alle tariffavtaler fastsatt en bestemt ferie for arbeiderne. Tidligere måtte en ofte vente lenger enn ett år før en hadde krav på ferie. Nu skal det bare noen få måneder til for å ha rett til ferie. Feriens varighet blev forlenget betraktelig, i de fleste tariffavtaler til den dobbelte tid. For sesongarbeiderne, som tidligere var helt uten ferie, blev ferien sikret ved feriemerkesystem etc.

Dette er bare noen av mange eksempler fra den nasjonalsosialistiske stats omfattende sosiale lovgivning, som siden uten stans er blitt utbygget og forbedret videre.

Den tyske arbeidsfront, som bærer den sosiale innsats.

Isteden for de utallige fagforbund som holdt vedlike uenigheten, spliden og klassekampen i det tyske folk, svindlet bort og underslo arbeidernes penger, så at de sosiale ydelser blev stadig mindre, mens bidragene stadig steg, kom den tyske arbeidsfront, alle arbeidende tyske menneskers organisasjon. Det var i og for sig allerede en fremragende sosial innsats å regulere bidragsspørsmålene og støtteinstitusjonene innen denne veldige nasjonalsosialistiske organisasjon. Bidragene blev minsket, ydelsene øket og omkostningene redusert. Bidragene blev tilpasset de arbeidsføres inntekter i rettferdig forhold.

I Tyskland har hele folket del i kunst, i egne musikkskoler lærer arbeiderne selv å spille et eller annet instrument.

Volksgenosse Dem Theater

Mens de tidligere tyske fagforbunds ydelser var helt uensartet og vesentlig innskrenket sig til understøttelse i særlige tilfelle, så de fleste forbund overhode ikke hadde noen finansiell basis for slike understøttelser, står den tyske arbeidsfronts understøttelsesorganisasjoner uten undtagelse til disposisjon for hvert medlem, som er trengende og befinner sig i en uforskyldt nødssituasjon. Disse understøttelser omfatter:

Arbeidsløshetstrygd ved arbeidsledighet og sykdom,
Invaliditetstrygd,
Begravelsestrygd,
Hjelp ved inngåelse av ekteskap,
Nødhjelp,
Hjelp for arbeidets ofre — og lignende understøttelser.

Allerede efter kort tid, til året 1936, var det blitt utbetalt omlag *243 millioner riksmark i understøttelse* til arbeidsfrontens medlemmer.

Det er også viktig å merke sig ved disse den tyske arbeidsfronts understøttelsesinstitusjoner, at alle medlemmer som trenger det får tilskudd og at de fattigere folkefeller, som på grunn av sin lave inntekt bare kan betale et mindre bidrag, likeledes får samme tillegg som medlemmer med høiere inntekter og tilsvarende høiere kontingent.

Enda et eksempel: den tyske arbeidsfront gir begravelsesbidrag ikke bare for hustruen, men også når et barn i alderen 6 til 18 år dør, mens de tidligere fagforbund bare betalte for hustruen og det bare i enkelte tilfelle.

Den tyske arbeidsfront er dertil hovedformidleren av fellesskapsånden mellem alle arbeidende tyskere og den utrettelige rådgiver og hjelper i bekymringer og nød og i alle ting som har å gjøre med velferd og helse, fritidens anvendelse og feriene.

Den tyske arbeidsfronts mange *rettskonsulentkontorer* gir alle arbeidende gratis råd med hensyn til tvistigheter eller

rettsspørsmål på arbeidsplassen. Det er disse kontorers opgave å virke utjevnende og forsonende og bilegge opståtte konflikter, så en ikke behøver vende sig til domstolene. *Yrkesveiledning* og *yrkesutdannelse* hjelper den opvoksende slekt til å treffe det riktige yrkesvalg og få den nødvendige yrkesutdannelse. Hver folkefelle og bedriftenes arbeidsfellesskap får hvert år adgang til å ta del i en *yrkeskonkurranse,* hvor innsats og talent prøves for at den unge skal få sin videre utdannelse og gjennem sin kunnskap skal kunne komme frem i det yrke som passer for ham. I *lærlingevesenet,* i *oplæringen av arbeidskreftene,* i *oplæringen av de arbeidsløse,* i den *ekstra yrkesoplæring,* i oprettelsen av *opøvingsplasser* har den tyske arbeidsfront gjort en veldig innsats allerede i sine første år. Det er oprettet hundrer av lærlingeverksteder, og på tusener av opøvingsplasser arbeider tusener av lærerkrefter. På den tyske arbeidsfronts *riksopøvingsborger* og *fylkesskoler* gjennemføres den sosialistiske skolering av tillitmennene i denne enestående organisasjon, og i tillegg til dette får hver arbeider gratis de mange slags fagblad, hvor han kan lære alt det som er verdt å vite om sitt fagarbeid.

Den tyske arbeidsfronts *boligkontor* arbeider med bygging av egnehjem og boliger. Gjennem aktive forholdsregler og faglig og finansiell støtte og råd hjelper disse kontorer de arbeidende mennesker til sunde boliger, egnehjem og bureisning.

Den tyske arbeidsfronts *kvinneavdeling* tar sig særlig av de arbeidende kvinner i bedriftene. Den hindrer at kvinnene får sundhetsskadelig arbeid, sørger for at mødre og fruktsommelige mødre får hvile og avspenning og tar sig i enhver henseende av kvinnene i bedriftslivet.

Utover dette sørger den tyske arbeidsfronts sosiale arbeid først og fremst for å verne om sundheten, lindre den sosiale nød, sikre arbeidsfreden i bedriftene og øke arbeidskraften og arbeidsinnsatsen.

Velferdsarbeidet og fritidsorganisasjonen er overhode uten

noesomhelst eksempel i verden. Vi skal i det følgende gå enda nærmere inn på denne den nasjonalsosialistiske stats fremragende og enestående sosiale innsats.

Individets sosiale ansvar.

Hver arbeidende tysker har den bevissthet at han ikke bare arbeider og strever for sig alene. Han føler sig som en del av det store fellesskap. Akkurat som dette fellesskap med alle sine mangfoldige og omfattende innretninger og forholdsregler sørger for den enkeltes vel, rett og tilfredshet, kjenner denne sin plikt til å yde sitt til arbeidet for fellesskapet.

Den arbeidende tysker arbeider ikke i sin bedrift blindt og som en maskin, ikke efter stive forskrifter og kommandoer, men *han er medbestemmende, rådgivende og medansvarlig på sin arbeidsplass.*

Gjennem en ny institusjon innen den tyske arbeidsfront, *det sosiale egenansvars særorganisasjon,* har den skapende tysker mulighet for å gi uttrykk for og representere sine arbeids- og yrkeskrav og sende inn forslag til spesielle faglige og lokale instanser. Det sosiale egenansvars begrep setter altså den enkelte arbeider i stand til selv å ordne alle sosiale anliggender i fellesskap med sin bedriftsleder og under deltagelse av de avgjørende instanser og på den måte gi impulser til ytterligere forbedringer.

Det sosiale egenansvars innretning viser som knapt noen annen nydannelse i det sosiale liv den ånd som idag rår i de tyske fabrikker og bedrifter. Det er ikke den utbyttede, undertrykte og forarmede proletar vi finner i Tyskland, denne type som frister sitt stakkars liv i de demokratiske plutokratier, men i det nasjonalsosialistiske rike arbeider millioner av tyske arbeidere stolte og fylt av ansvarsbevissthet i kameratslig fellesskap og med fordelen av alle de sosiale mønsterinnretningers velsignelser.

I sine egne kjempestore skib reiser den tyske arbeider over havet —. På øen Rügen blir bygget det største sjøbad for arbeiderne.

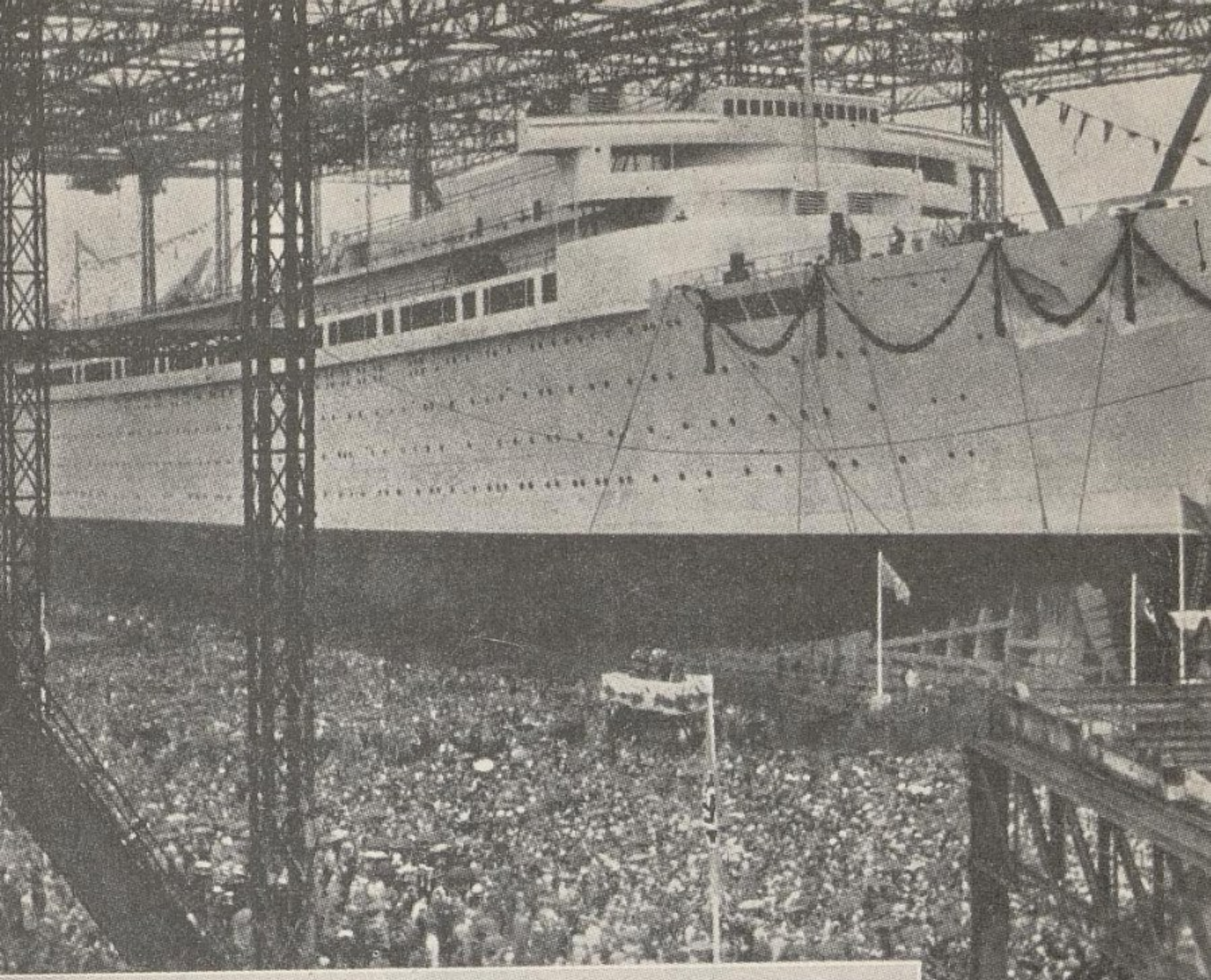

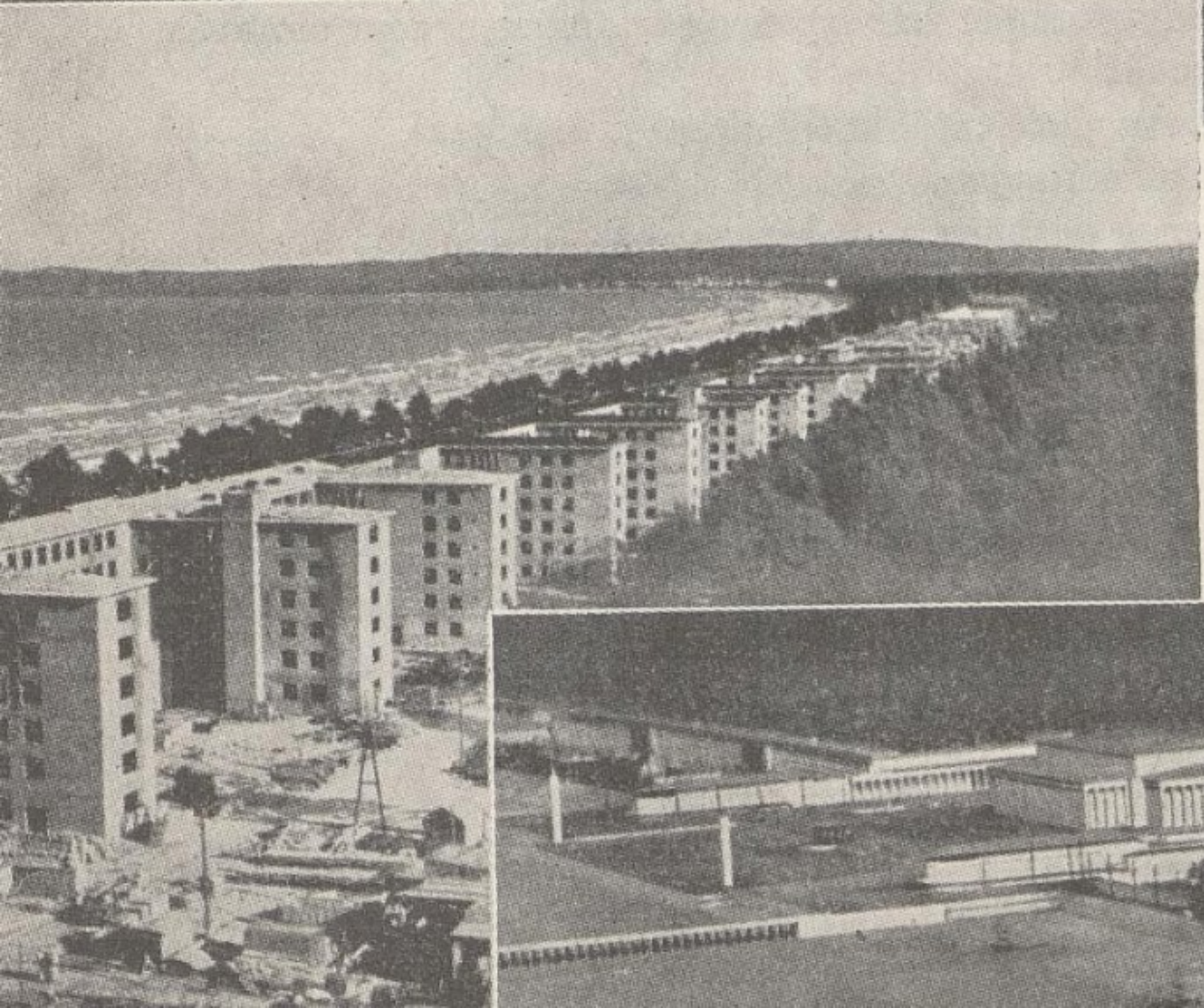

Nasjonalsosialismen sikrer folkehelsen.

Enhver sosialisme begynner med omsorgen for folkehelsen. Bare det sunde menneske kan være glad og livsglad, arbeidsvillig og ydedyktig, for derved å forme sin personlige utvikling og sitt eget skapende arbeid.

Den nasjonalsosialistiske ledelse la derfor helt fra begynnelsen av den største vekt på å skape alle de innretninger og gjennemføre alle de forholdsregler, som skal tjene det tyske folks helse. Først og fremst gjaldt det systematisk å bøte på alle de uhyre skader som var forårsaket av Tysklands nedgangstid og derav følgende totale forsømmelse av folket.

Også på dette område blev det mønsterverdige ydet i det nasjonalsosialistiske rike. Statens innretninger og forholdsregler førte 3. juli 1934 gjennem *loven om helsevesenets ensretning* til en fullstendig nydannelse av det offentlige helsevesen i Tyskland efter de mest moderne synspunkter. I alle Tysklands by- og landkretser blev det straks oprettet *helsekontorer,* som blev midtpunkt for det offentlige sundhetsvesen. Disse statsinnretninger har en mengde opgaver, som omfatter

Sundhetspoliti,
Arve- og rasepleie inkl. ekteskapsråd,
Sundhetskonsultasjon,
Råd om mor og barn,
og omsorgen for tuberkuløse, kjønnssyke, folk med legemlige skavanker, syke og svakelige.

Til det kommer legehjelp til fremme av kroppskultur og legemsøvelser o.s.v.

De omfattende forholdsregler for det tyske folks helse er blitt tillagt så stor betydning fordi det arbeidende menneskes verdi aldri noengang eller noe sted i verden er blitt så høit vurdert og dette menneske så høit respektert som i den nasjonalsosialistiske stat.

Særlig det menneske som gjør sitt hårde dagsarbeid i bedriften er ofte utsatt for å skade sin helse. Derfor må det legges særlig omsorg i helsearbeidet for arbeideren. Også her er den tyske arbeidsfront et mønster i alle sin innretninger og forholdsregler for fremme av helsen. De krav og forholdsregler som blir gjennemført i tyske fabrikker og verker stemmer derfor med tysk sosialisme. Det viktigste er følgende:

Legetilsyn i og utenfor bedriftene.

Sunde, lyse, vakre og hensiktsmessige arbeidsplasser.

Bedriftsanlegg for legemskultur, sport og rekreasjon.

Pålitelige sikringsanlegg på alle farlige steder i bedriftene.

Sanitære hjelpestasjoner med utdannet personale i bedriftene.

Rummelige og sunde arbeiderboliger med park- og haveanlegg.

Barnelekeplasser og barnehaver.

Særlig tilsyn for mødre og barn.

Vern og hjelp for ungdommen.

Rettferdig og hensiktsmessig regulering av feriene ved utformning av feriene.

Rekonvalesenthjem og sanatorier for de arbeidende mennesker.

Av særlig betydning for bedriftenes legetilsyn er legeundersøkelsen av samtlige arbeidende mennesker i en bedrift for å hjelpe på skavanker eller sørge for at ingen blir tilvist et arbeid som vil skade ham på grunn av hans sundhetstilstand. Til støtte for dette legetilsyn i bedriften opnevnes det menn i bedriften som på enhver måte skal våke over sine arbeidskameraters sundhet gjennem forklaringer, advarsler og hjelp. Bedriftens lege kjenner selv best alle farer ved de enkelte yrker og kan derfor best hjelpe og forebygge.

Her er kravene som den nasjonalsosialistiske stat stiller til arbeidernes helsetilsyn:

1. Forebygging av ulykker og sykdommer gjennem opdragelse til orden, renslighet og fornuftig levemåte og understøt-

telse av alle forholdsregler som er egnet til å gjøre bedriftens arbeidere sundere, mer arbeidsføre og arbeidsglade.

2. Syketrygd utover lovens forskrifter ved viderebetaling av lønnen eller differansen mellem lønn og sykepenger sålenge sykdommen varer.

3. Ferie utover de gjeldende bestemmelser særlig når hensynet til helsen og arbeidsdyktigheten gjør en slik utvidet ferie tilrådelig.

4. Sikring av arbidere og funksjonærer mot overarbeide og overbelastning, særlig av kvinner og unge.

5. Hensynet til gamle, svakere og ikke mer helt arbeidsdyktige arbeidere og funksjonærer. Oprettelse av særlige arbeidsplasser for invalider og rekonvalesenter.

6. Hensiktsmessig regulering av arbeidspauser og arbeidstid.

7. Fremme av idrett og i gitte tilfelle oprettelse av sportsplasser og -rum for bedriftenes arbeidere og funksjonærer.

Som man ser er disse retningslinjer for sundhetstilsynet for arbeidende tyskere i bedrifter og verker båret av en virkelig sosial ansvarsfølelse. Og den i utlandet som enda tror på eventyret om den «undertrykte og utbyttede tyske arbeider» skjønner nu hvorledes det tyske folk har nådd den veldige innsats som på få år er gjort på alle områder.

Sunde boliger for det tyske folk.

Dengang Adolf Hitler overtok makten i Tyskland hadde folkets boligmisére nådd sitt høidepunkt. Millioner av mennesker levde sammen enten i trange, lys- og luftfattige usunde rum, stundom op til 7 personer i et rum, eller de søkte den siste utvei og bodde i utkanten av byen i selvbygde plankehytter eller jordhuler. I utkanten av Berlin var det dengang

«Kraft durch Freude»-reisene fører alle arbeidende tyskere til fremmede land i feriene.

mange mennesker som hadde gravd sig huler i bakkeskråninger og slik levde altså menneskene i demokratiet, slik som utallige mennesker i England enda må bo i slums og huler.

Nasjonalsosialismen ryddet undav disse elendige tilholdssteder med alle de midler som stod til disposisjon. Isteden for usunde, mørke og skitne barakker og boligkvarterer, som blev revet ned og ryddet vekk kom det moderne sunde småhus med lys og luft, som faktisk kunde by det tyske menneske hus og hjem å hvile i efter dagens arbeid.

Allerede i de fire første år av Adolf Hitlers ledelse av folket blev det i Tyskland bygget ferdig omlag 1 million boliger, mens enda hundre tusener var under bygning. Fremforalt blev det lagt vekt på å bygge middels store og små hus for mindre bemidlede.

Ved siden av statens, kommunenes, organisasjonenes og bedriftenes tiltak er det her igjen fremforalt den tyske arbeidsfront, som gjør alt for å skape sundere boliger for arbeidende mennesker med alle de midler som står til disposisjon. Ved siden av den aktive innsats for bygging av arbeiderboliger, havebyer og hjelpen til å planlegge, finansiere og gjennemføre byggeforetagender har den tyske arbeidsfront særlig gjennem sin appell til de tyske bedriftsledere gitt boligbyggingen et ytterligere stort puff fremover. Med den tyske arbeidsfronts hjelp gikk tallrike bedrifter straks til bygging av egnehjem for sine arbeidere og funksjonærer i omfangsrike egnehjemsbyer.

Den uhyre mangel på boliger som de tidligere tyske regjeringer med et skuldertrekk så på som noe selvfølgelig som ikke var noe å gjøre ved, har naturligvis ikke kunnet avhjelpes helt i de forholdsvis få år som er gått siden Adolf Hitler overtok makten. Enda står det et mektig arbeid igjen å gjøre på dette område, men selv i den pågående krig har Adolf Hitler ikke et eneste øieblikk tapt av syne det store sosiale mål å skaffe arbeidende mennesker sunde boliger. Grunn-

laget er lagt for en fortsatt boligbyggeplan av veldige dimensjoner.

I alt det nasjonalsosialismen gjør og tilstreber er det alltid det tyske menneske som står i forgrunnen, hvis velferd, sundhet, bolig- og levestandard det uavbrutt blir arbeidet for.

Statens omsorg for familien.

Det var et særlig kjennetegn for Tyskland før 30. januar 1933 — som enda idag for de demokratiske plutokratier — at de *barnerike familier* mer enn alle andre i folket var utsatt for nød og elendighet. Om det faktisk hist og her blev gitt barneunderstøttelse i det tidligere Tyskland, så var denne hjelp så minimal at den ikke på noen måte kunde fylle de krav som måtte stilles for at barna skulde få god ernæring og vokse op. Barnerikdom var likefrem en forbandelse for en familie. Det var derfor ikke rart at ønsket om flere barn blev skjøvet stadig mer tilside av det bitre faktum at tilvekst til familien bare betydde større elendighet og større bekymringer. Men et folk som lider under øket fødselsnedgang, er på vei nedover. Det begynner å bli gammelt, og skal en slik utvikling fortsette må et folk før eller senere bukke under i kampen for tilværelsen og dermed forspille sin fremtid.

Den nasjonalsosialistiske stat, som ser det som en av sine største opgaver å *bevare og fremme familien som en viktig celle i folket,* begynte straks å gjøre op med den likegyldighet og forsømmelighet som man hadde behandlet familiens sosiale forutsetninger med tidligere. Det forelå her to parallelle opgaver: på den ene side å skape ny barnerikdom gjennem appell til den enkeltes nasjonale ansvarsfølelse, om å skjenke folket sunde barn, og på den annen side å skape forutsetninger for foreldrene til å gi barna en sund opvekst og opdragelse.

Gjennem omfattende sosiale lover, forordninger og forholds-

regler uten sidestykke i verden blev de barnerike familier befridd for sin elendighet, mens det på den annen side blev skapt finansielle forutsetninger for å stifte familie. Millioner av tyske kvinner og menn hadde før ikke hatt den finansielle chanse til å danne sin egen familie og dermed skape den enkleste forutsetning for å stifte familie.

Allerede 1 juni 1933 blev det derfor ved lov innført en sosial reform som hittil hadde vært ukjent alle andre steder i verden, *ekteskapslånet*. Ved en selvstendig lov av 28. mars 1934 blev dette tiltak utvidet ytterligere. Den sier at tyske statsborgere før de gifter sig og efter lysningen på søknad kan få et *lån på optil 1000 riksmark av staten for å skape sig et hjem*. Dette lån ydes i anvisninger som gir rett til kjøp av det som trenges i et hus, altså møbler, klær o. l. Det betales *ingen renter* for slike lån. Lånet betales tilbake i *månedlige avdrag på 1 pst.* av det oprinnelige lån. For hvert barn *eftergis 25 pst.* av det oprinnelige lånebeløp. Dessuten kan ekteparret søke om *12 måneders avdragsfrihet*.

Dette enestående sosiale tiltak fra statens side suppleres i det nasjonalsosialistiske rike av andre omfattende hjelpetiltak, skattelettelser og andre begunstigelser i tilfelle av stigende barnetall. Vi skal nevne følgende:

Engangs barnehjelp i penger eller anvisninger, løpende barnebidrag, utvidet løpende barnebidrag, bidrag til utdannelse av barn, bolighjelp for barnerike familier, barnetillegg til lønningene, boligtilskudd, skattelettelser, ved inntektsskatt, lønnsskatt, borgerskatt, formuesskatt, arveskatt o.s.v. barnetillegg og hjelp til farløse i sosialforsikringen, lettelser i skolepengene, lettelser i studiepengene ved høiskolene, hjelp til barnerike nybrottsmenn, lettelser til anskaffelsen av boliger for barnerike, fritagelse for kringkastingsavgift for barnerike, bidragslettelser av enhver art for barnerike o.s.v. o.s.v.

Like omfattende som alle det nasjonalsosialistiske rikes sosiale tiltak er altså støtten og hjelpen til den tyske familie og

Ombord i et «Kraft durch Freude»-skib i Norge.

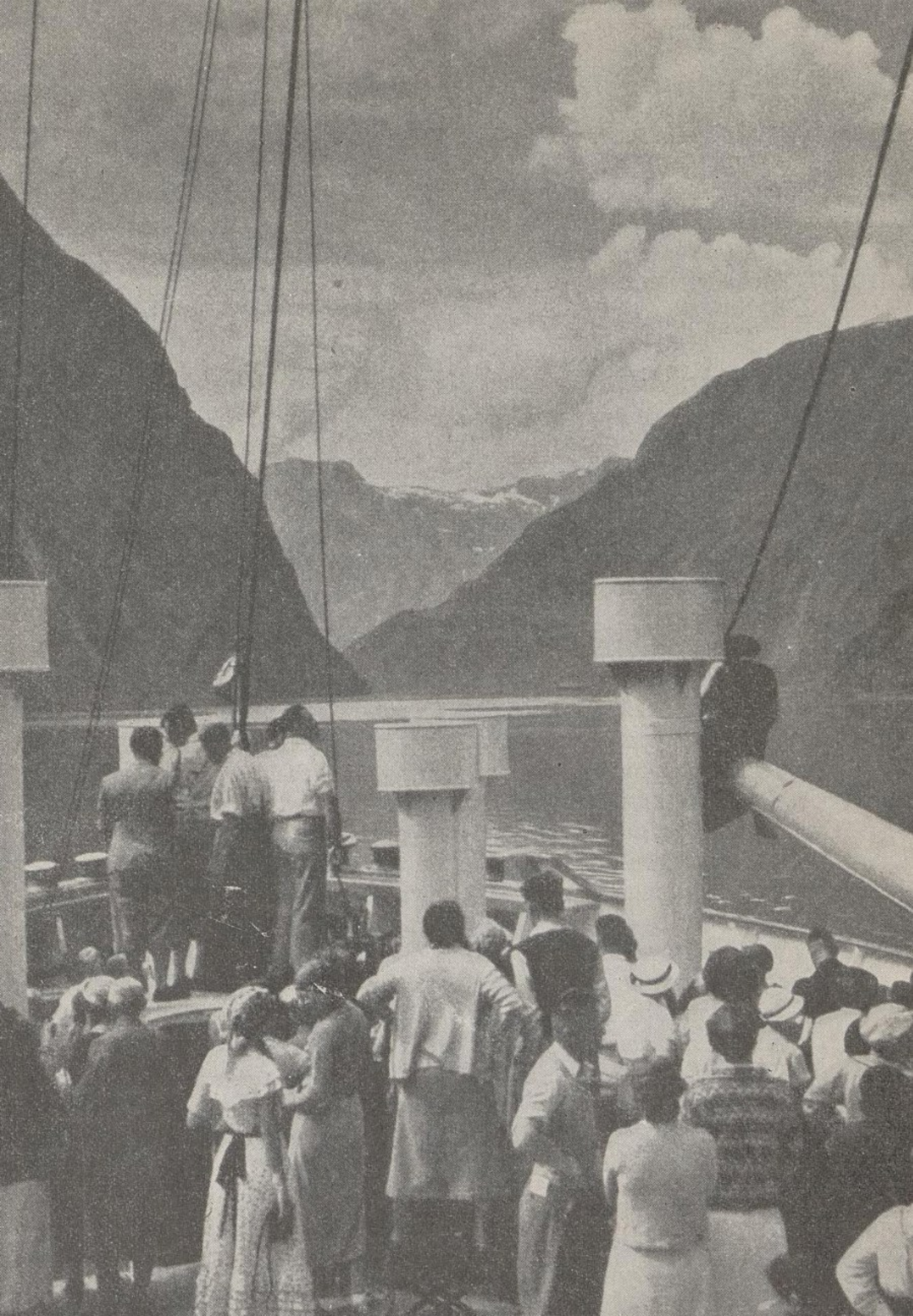

fremforalt til den barnerike familie som før var prisgitt elendigheten.

Men heller ikke dette sosiale tiltak er helt ferdig. Den nasjonalsosialistiske ledelse vil også gå videre på dette område og gi verden nye eksempler på mønstertiltak på det sosiale fremskritts område.

Det gigantiske verk «Kraft durch Freude» (Styrke gjennem glede).

Ikke engang ett år efter at Adolf Hitler tok over makten, 27. november 1933, blev det på et møte i Berlin lagt grunnen til en institusjon som på kort tid skulde bli til den største sosiale aksjon i verden, det nasjonalsosialistiske fellesskap «*Kraft durch Freude*».

Nesten ingen i hele verden som fikk høre noe om denne nydannelse, kunde eller vilde forestille sig noe særlig i forbindelse med denne institusjon. Dette nye nasjonalsosialistiske verk støtte på skepsis og tvil i Tyskland selv og blev overøst med hån og spott i verden. Kritikkens røster er siden forlengst forstummet, fordi det den tyske arbeidsfronts fører, dr. *Ley,* dengang forkynte som målet for denne fellesskapets innretning er gått i opfyllelse i et så vidunderlig omfang som grunnleggerne selv ikke hadde ventet sig det.

Styrke gjennem glede. Dette navn ga klart nok uttrykk for det store mål. Denne veldige organisasjon har hverken noe å gjøre med overfladisk morro eller skal være noen nådig velgjørenhetsinstitusjon. Med dette store verk er det tvertimot på enestående måte skapt en *fullkommen nyutformning av det tyske menneskes arbeidstid og fritid.* Den virkelige sosialisme krever den størst mulige hevning av det arbeidende menneskes livsførsel og livsutformning. Det er fellesskapet «Kraft durch Freude»s opgave. Det blir hverken finansiert

Også til syden drar tyske arbeidere på sine feriereiser.

av staten eller er bygget på gaver. Det blir *båret oppe finansielt av de arbeidende tyske mennesker.* Dette store fellesskapsverk blir betalt med bidragene fra de millioner folkefeller som står i den tyske arbeidsfront, altså med penger som tidligere gikk tapt for den tyske arbeider ved streiker og lockouter eller ved svindel og korrupsjon i de tidligere tyske fagforbund.

«Arbeidets skjønnhet.»

Denne avdeling av fellesskapet «Kraft durch Freude» har til opgave å skape *mønsterverdige arbeidsbetingelser i bedriftene.* Den planlegger og gjennemfører mønstergyldige bedriftsbygninger, sund, hensiktsmessig og vakker utformning av bedriftslokalene, godt lys, god luft og utsmykning av arbeidsplassen. Arbeideren skal ikke føle ærgrelse eller mismod under sitt daglige arbeid, men glede og arbeidsvilje, som er forutsetningen for enhver ydelse.

Det stemmer med den nasjonalsosialistiske opfatning av arbeidet og arbeideren, at også arbeidsplassen skal symbolisere arbeidets ære og verdighet som ophavet til alle ydelser og verdier. Istedenfor de gamle mørke, skitne og dårlige ventilerte fabrikker og verker, med stygge fasader, skitne vaskerum og toaletter, med skrotfylte gårdsrum opstod det ved «Schönheit der Arbeit»s virksomhet mønstergyldige, lyse og luftige bedriftsrum, rene vaske- og omkledningsrum, rene gårdsrum med beplantninger og mønstergyldige spise- og opholdsrum.

Kunst for folket.

Mens den tyske arbeider tidligere måtte ha den følelse overfor kunsten, at den ikke var til for ham men bare for de rike og han sågodtsom aldri kunde besøke et teater eller en konsert

og derfor fikk den opfatning at han overhodet ikke forstod kunst, stillet nasjonalsosialismen fra begynnelsen det krav, at den tyske kunst som var skapt av det tyske folk i første rekke må være bestemt for det arbeidende tyske menneske.

Til virkeliggjørelsen av en ekte sosialisme hører også den opgave å gi det arbeidende menneske anledning til å nyte alle folkets kulturgoder og dermed gi hans fritid skjønnhet, gi ham underholdning, opbyggelse og kunstnerisk oplevelse. Denne opgave fylles av organisasjonen «Feierabend» (Lørdagskvelden), som byr det arbeidende menneske mangfoldige muligheter og hjelp til å forme sin fritid, sine frikvelder med kunst, verdifull underholdning og nasjonal sed og skikk.

De mange millioner arbeidende mennesker innen den tyske arbeidsfront har på basis av absolutt frivillighet og mot ganske små omkostninger anledning til å besøke teatre, konserter, kunstutstillinger o.s.v. og ut fra den opfatning at bare det beste i kunsten er godt nok for den tyske arbeider, bestreber førsteklasses tyske kunstnere sig på å by folkets masse den mest utsøkte kunst, adspredelse og underholdning. Den tyske arbeider som tidligere var lukket ute fra disse ting er idag blitt den mest begeistrede tilhenger av den tyske kunst.

Alle kunnskapsområder står åpne for arbeideren.

En særlig opgave i fritidens utformning fyller avdelingen «*Volksbildungswerk*» (folkeakademiene) i felleskapet «Kraft durch Freude». Her har den tyske arbeider høve til å gjøre sig fortrolig med alle ting i vitenskap og kultur som interesserer ham, tjener hans dannelsestrang og gir ham impulser og underholdning.

Det er rundt overalt i Tyskland hundrer av folkeakademier hvor den tyske arbeider gjennem foredrag, litteratur, dikter-

oplesninger, undervisning, felles «kulturreiser» og i arbeidsfellesskapet kan beskjeftige sig med kunstens, vitenskapens og alle andre kulturområders vesen i inn- og utland. Fritiden fylles videre med sang- og musikkforeninger, amatørskuespill og leikarringer, foreninger for sjakk, frimerker eller myntsamling, arbeidssirkler for maling, tegning, fotografering, modellering o. s. v.

Det tyske folkeakademiverk formidler altså ikke bare viten og videreutdannelse på alle livets områder, men fremmer også evner og talenter som er til stede, gir impulser, vekker skapende krefter og gjør legmannen fortrolig med alt det som er interessant, verdt å vite og underholdende.

Den som tidligere hadde spådd at f. eks. en fabrikkarbeider som om dagen står ved maskinen og utfører sitt hårde arbeid i fritiden om kvelden med lyst og glede helt frivillig vilde ta del i et kursus for maling eller modellering eller vilde høre et foredrag om gresk byggekunst eller lære å spille et instrument i en musikkskole, vilde utvilsomt ha møtt bare vantro og spott.

Men i det nasjonalsosialistiske rike er det blitt virkelighet. Den tyske arbeider tar del i alt som har med videnskap, kunst og kultur å gjøre.

Livsglede og arbeidsvilje.

I den nasjonalsosialistiske stat gjelder ikke bare kunnskapen, men også legemets kraft, skjønnhet og sundhet. Livsglede og arbeidsvilje kan ikke skilles fra sund sport og legemsøvelser. Folkefelleskapet «Kraft durch Freude» har derfor også trukket sporten inn i sitt store opgaveområde og har vunnet alle disse millioner mennesker for legemsøvelser, for sportslige «anstrengelser» efter det tunge arbeid i løpet av dagen. På denne måte blev den tanke satt igjennem at nettop legemsøvelsene er en nødvendig og sund avveksling for det ånde-

lige og legemlige dagsarbeid og utover det gir både glede og livslyst.

Fellesskapet «Kraft durch Freude»s sportsavdeling innstillet hele sin virksomhet på nybegynnere og elever på sportens og legemsøvelsenes område, og de millioner menn og kvinner som idag er begeistrede tilhengere av «KdF»-sporten, er det beste bevis på at det også med denne forholdsregel er opfylt et lenge næret ønske. Nesten alle sportsgrener er tatt med og det faktum at alle mindre bemidlede folkefeller idag gjennem «Kraft durch Freude» også kan øve sportsgrener som tidligere bare velstående kunde tillate sig, ridning, tennis, skiløpning, seilas o.s.v. viser tydelig den store sosiale tanke som også er grunnlaget på dette område av det store fellesskapsverk.

BERGENS OFF. BIBLIOTEK

Den tyske arbeider på reise.

Det nasjonalsosialistiske rikes sosiale tiltak har ikke bare gitt hver arbeider en passende ferie, men har også på eks empelløs måte gjort ferien til virkelig hvile og glede.

Avdelingen «Reisen, Wandern, Urlaub» (reiser, vandringer, ferie) innen fellesskapet «Kraft durch Freude» har skapt alle forutsetninger for en ny, glad og sund utformning av feriene, som frem for alt gjør det mulig for de mindre bemidlede å nyte sjøreiser, utenlandsreiser og ferier i de vakreste tyske landskaper, som tidligere bare velstående kunde tillate sig.

Denne enestående institusjon har gjort noe vi aldri før har sett i verden: tyske arbeidere og arbeidersker tilbringer sin ferie i fjell eller skog eller på sjøen. De reiser mot nord eller syd på *store skib som tilhører de tyske arbeidere.* Og nettop Norge som hvert år har vært målet for disse «Kraft durch Freude»skib, har jo ofte nok oplevd disse livsglade og lykkelige menneskers reiser.

På øen Rügen, ved den vakreste badestrand en kan tenke sig, skapes *verdens største sjøbad* som er bestemt for tyske arbeidere og vil gi plass for 20 000 ferierende på en gang. Hvor i verden finner man slike eksempler på en innsats og et verk som er båret av den høieste sosiale ansvarsfølelse.

Og dog planlegges og arbeides det i det nasjonalsosialistiske rike uavlatelig med ytterligere sosiale tiltak. «*Folkebilen*» er skapt, en egen bil, noe som var uopnåelig for en arbeider, noe han ikke kunde drømme om, og som nu skal bli folkeeie. Et lempelig sparesystem skal gi hver folkefelle anledning til i løpet av forholdsvis kort tid å kjøpe en egen folkebil. En i sannhet sosial innsats, dens endelige gjennemføring er bare blitt forsinket av den krig som er tvunget på Tyskland, men den vil finne sin fulle virkelighetsgjørelse så snart seiren er vunnet.

«Kraft durch Freude» i tall.

Vi skal bare nevne noen tall for å bevise at det store fellesskapsverk «Kraft durch Freude» ikke bare er teori og «propaganda», som slike store «sosiale» foretak alltid pleier å være i de demokratiske stater:

I året 1938 deltok det i alt 54 568 467 mennesker ved fellesskapet «Kraft durch Freudes» 144 434 kulturelle foranstaltninger. Bare i første halvår 1939 deltok 32 105 954 deltagere på 115 340 kulturelle foranstaltninger.

Ved folkeakademienes foranstaltninger deltok i året 1938 i alt 6 312 771 mennesker ved 107 585 foranstaltninger, mens det i første halvår 1939 ved 43 861 foranstaltninger deltok i alt 5 816 989 deltagere.

Inntil midten av 1939 var det i Tyskland allerede 15 000 bedriftssportsgrupper, hvor det deltok omlag 1,2 millioner

Rekreasjon og sunnhet for mor og barn.

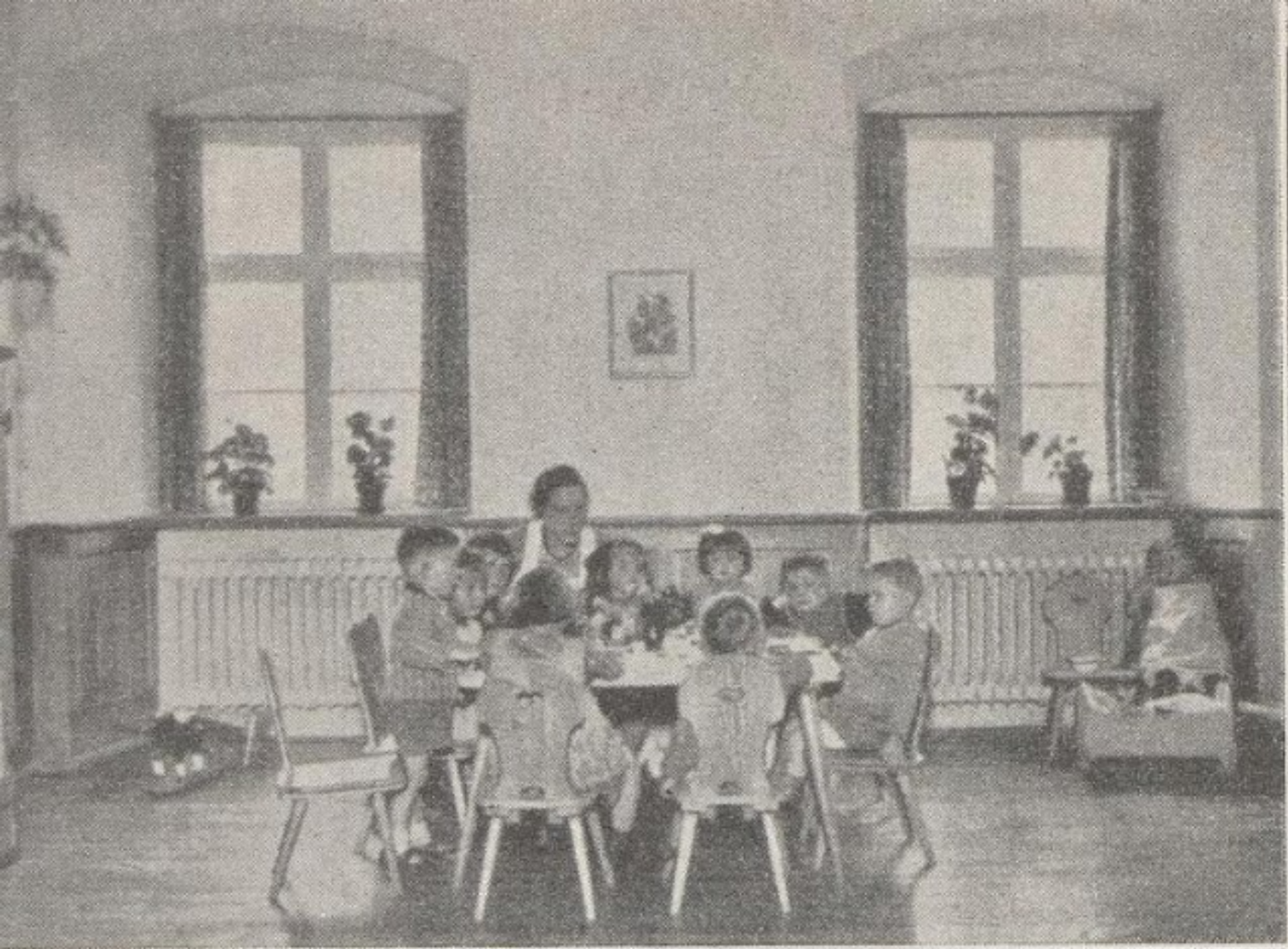

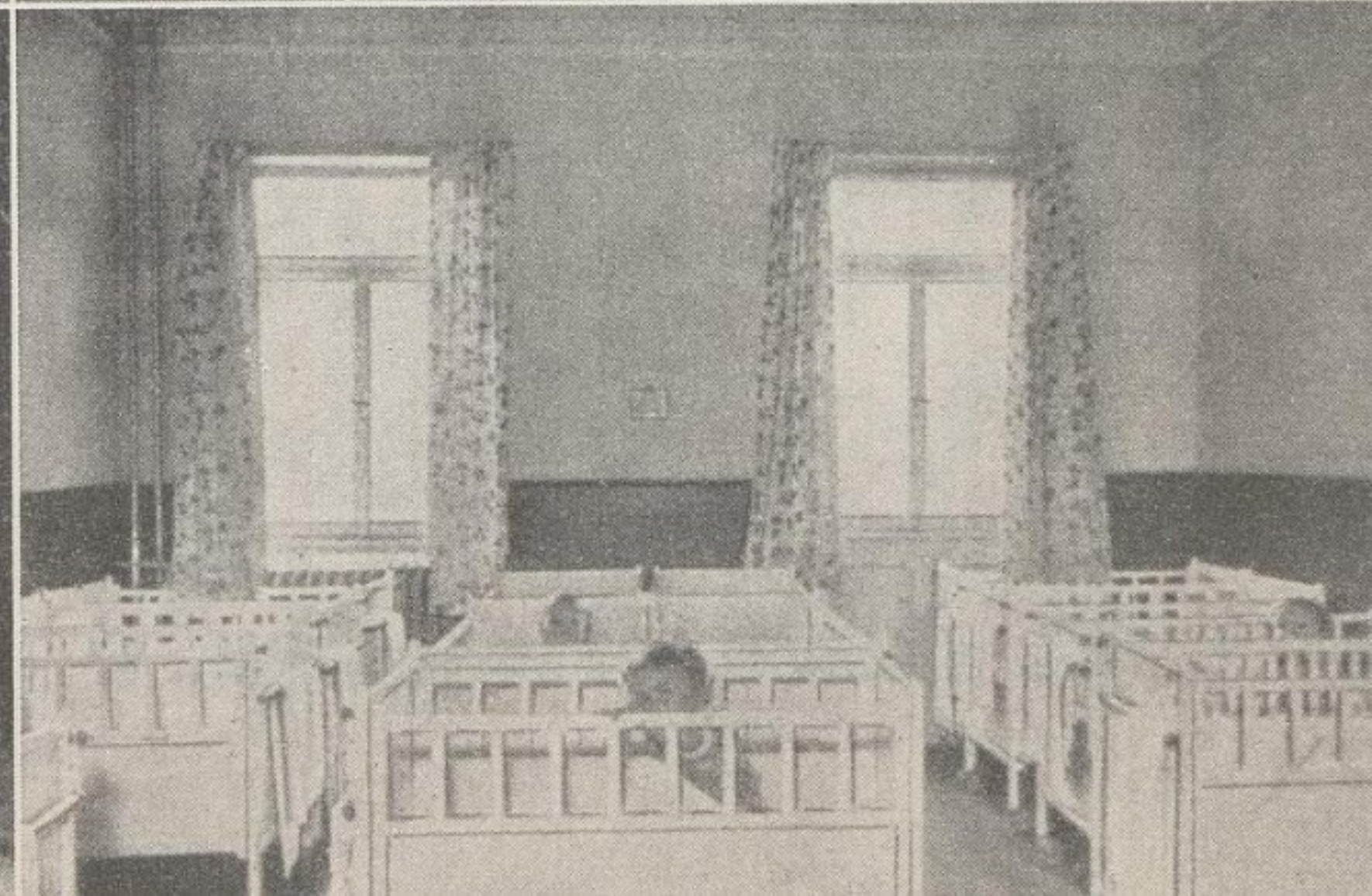

mannlige og kvinnelige tyske arbeidere i fellesskapet «Kraft durch Freudes» sportsvirksomhet.

I året 1939 til krigen begynte deltok omlag 6 millioner folkefeller i fellesskapet «Kraft durch Freudes» lengere eller kortere feriereiser. Av disse drog hele 150 000 arbeidere og funksjonærer med «KdF.»-skibene til Norge, Italia og Madeira. 1 million folkefeller deltok i felles turer i hjemlandet. 10 måneder efter at opsparingene for folkebilen var satt i kraft, 1 juli 1939, var allerede en kvart million arbeidere begynt å spare til egen folkebil.

Dette er bare tall, men de beviser hvorledes «Kraft durch Freude»tanken har seiret i hele det tyske folk. De beviser videre at de mange millioner arbeidere i det nasjonalsosialistiske rike har lært å kjenne den virkelige nasjonalsosialisme og oplever den hver dag. Hvor i verden finnes det noe lignende? Hvor i verden er sosialismen blitt virkeliggjort som *i* Adolf Hitlers Tyskland?

Konkurranse om det beste arbeide.

Forutsetningen for alle disse tiltak og ydelser er den fellesskapsånd som rår i alle tyske bedrifter, i fabrikker og verker og knytter bedriftsleder og arbeidsstokk nøie sammen. Bedriftene selv gjorde uhyre meget for å støtte og utvikle videre de sosiale forholdsregler den tyske arbeidsfront og dens institusjoner hadde tatt initiativet til og satt igang. Den ene bedrift konkurrerte med den annen for å gjøre sine sosiale innretninger til et mønster og for å skape det best mulige tilsyn med sine arbeidere og funksjonærer. Det er jo oplagt at den arbeidsstokk som føler størst glede, som en tar sig mest av og som nyter godt av sosiale tiltak også vil vise den største arbeidsvilje og arbeidsglede. Kraft durch Freude er altså ikke bare

et tomt ord, men er *kjernen i den tyske arbeidsdag og «hemmeligheten ved den tyske fremgang.*

Dermed blev også grunnen lagt for konkurransen mellem de tyske bedrifter, mellem alle tyske bedrifter for å skape den beste sosiale ordning for arbeidere og funksjonærer. På denne måte skaptes begrepet mønsterbedrift, som skulde være forbillede og mønster i alt. Hvert år bringer nye sosiale forholdsregler og fremskritt i denne konkurranse, og kroningen av denne konkurranse skjer når Føreren gir mønsterbedriftene sin utmerkelse.

Hittil har det vært slik at bedrifter, fabrikker og verker verden rundt har konkurrert om den beste forretning, den største profitt, altså om penger. I det nasjonalsosialistiske rike derimot konkurrerer bedriftene om det ry å ha skaffet sine arbeidere de beste sosiale fordeler. Det er forskjellen mellem sosialstaten og plutokratiet.

Den nasjonalsosialistiske folkehjelp.

Sosiale teorier har verden hatt i mangfoldige år. Men de har som regel vært uløselig forbundet med de ensidige mål og bestrebelser hos yrkesgrupper, klasser eller konfesjoner og har derfor bare betydd en delvis hjelp, en hjelp som dessuten alltid har hatt karakteren av en veldedighet som foræres bort.

Mot dette har nasjonalsosialismen stillet kravet om en folkehjelp som ikke er knyttet til en bestemt stand, klasse eller konfesjon, og dermed bare tar sikte på bestemte deler av folket, men det nye Tysklands opfatning om folkehjelpen hviler på den tyske sosialismens grunnsetninger, som går ut på at *hele* folket skal nyte godt av en slik tjeneste. Nasjonalsosialismen ser heller ikke på velferdsarbeidet som en almisse som gis bort, men omsorgen for de gamle, svake, mindre bemidlede og vern og pleie av mor og barn er ganske enkelt

opfyllelsen av en rett, som alle de som trenger hjelp og støtte er i besiddelse av.

Den største velferdsorganisasjon verden har sett av dette slag er N.S.V., Nationalsozialistische Volkswohlfahrt, den nasjonalsosialistiske folkehjelp, som samtidig er blitt gjort til organ for det tyske folks vinterhjelpsarbeide. *Først og fremst er det familien som skal ha hjelp, nasjonens minste fellesskap.*

Folkehjelpen arbeider ikke med statens pengemidler, lover eller forordninger. Den bæres av folkets frivillige krefter som en ære, og den hjelp den hvert år gir millioner av mennesker skaffes til veie gjennem folkets frivillige ofre og gaver. Knappe fire år efter at Adolf Hitler hadde overtatt makten var det allerede over 7 millioner medlemmer i den nasjonalsosialistiske folkehjelp. Gjennem sine frivillige bidrag og gaver gjorde de denne institusjons store tiltak mulige og stillet samtidig en og en kvart million frivillige hjelpere av begge kjønn, som tok sitt arbeide som en æressak. Denne organisasjon er altså en stor sosial hjelpeorganisasjon, hvis virksomhet kommer i tillegg til myndighetenes velferdsarbeid og altså avrunder deres velsignelsesrike verk.

Mens det til å begynne med var folkehjelpens hovedopgave å hjelpe efterkrigsårenes forarmede masser mot sult og kulde, kunde dens arbeid efter hvert utformes til planmessig forsorg for folket selv.

Det centrale i dette hjelpearbeid er den store hjelpeorganisasjon «*Mor og barn*» som vesentlig har til opgave å hjelpe og støtte mødrene og de vordende mødre og hjelpe barna til helse og god opdragelse. Mange tusen søstre, barnehavelærerinner og «folkepleiersker» arbeider med å fylle folkepleiens omfattende opgaver på alle livets områder.

Noen eksempler fra 1937—38 vil gi et inntrykk av omfanget, betydningen og verdien av dette store sosiale hjelpearbeid:

Hjelpen til tyske mødre blev gitt fra organisasjonens *22 969 hjelpestasjoner* over hele Tyskland. *Antallet av besøkende*

ved disse hjelpestasjoner, som bad om råd og hjelp og også blev hjulpet, *var i denne tiden 3 274 049.* Dette tallet er på samme tid et bevis på folkets uhyre tillit til sine sosiale innretninger.

Hjelpen gjaldt særlig *de vordende mødre* og det det først gjaldt var å fjerne de sosiale og hygieniske nødstilstander for å skaffe de vordende mødre all mulig lettelse. Til dette arbeid hører også arbeidet for å skaffe de vordende og unge mødre riktig ernæring, likesom svangre kvinner i rette tid tas fra sitt yrkesarbeid og får lettelser i sitt husarbeid gjennem centraler som skaper hushjelp o. s. v.

Den såkalte «Mütterverschickung» tar sig av *mødrenes rekreasjon og helse.* Mødrene blir sendt til *rekonvalesenthjem* i naturskjønne omgivelser hvor de skal vinne ny kraft og få sin sundhet tilbake. *Inntil året 1937 blev det i alt sendt 253 062 mødre på landet.* NS-folkehjelpen oprettet og utvidet tallrike hjem for dette formål.

I tillegg til statens institusjoner har folkehjelpens arbeide for mor og barn flere tusen *konsultasjonskontorer, ledet av læger.* Det er vesentlig deres opgave å hjelpe mødrene med råd og dåd i barnepleie og ernæring og å hindre og bekjempe barnesykdommer.

Spebarna tilses og pleies når moren er syk eller på arbeid i tusener av *barnehaver,* ikke minst på landet hvor bondekonen gjennem arbeidet med jorden er hindret fra å stelle med barna om dagen.

NS-folkhjelpen sender videre *barn på landet* for å hjelpe dem til å bli eller holde sig friske. I tallrike barnepleiehjem og pleiestasjoner anbringes særlig barn fra byene under lægetilsyn og den best mulige pleie, for så å vende hjem igjen styrket og livsglade.

De forskjellige hjelpetjenester som er nevnt foran er bare noen eksempler fra den nasjonalsosialistiske folkehjelps veldige opgave og virksomhetsområde.

Vinterhjelpen.

Winterhilfswerk des Deutschen Volkes, den største sosialistiske hjelpeaksjon verden har sett noen gang, er det som sørger for gjennemførelsen av alt dette, både i store trekk og i detalj. Det er i dens hender hjelpen, tilsynet og forsorgen for de gamle og svake, de trengende og syke ligger.

Da Adolf Hitler i 1933 tok initiativet til det tyske folks første vinterhjelpsverk, stillet han denne veldige hjelpeaksjon under mottoet «*Nasjonal solidaritet*». Hele det tyske folk blev kallet for å være med på å lindre de fattiges nød, ikke gjennem almisser eller nådig veldedighet, men gjennem et følbart offer for hver især. Vinterhjelpen skal ikke bare følge det formål å samle midler for å hjelpe dem som trenger det — i så tilfelle måtte også statsledelsen ta lignende forholdsregler, — men dette det hele folks hjelpearbeid skulde bli uttrykk for et stort kameratskap mellem millioner og en ekte fellesskapsånd.

De regnskap som hvert år avlegges for offentligheten sålenge vinterhjelpen har eksistert, har vist at faktisk hele det tyske folk alle som en har bekjent sig til dette det største sosiale hjelpearbeid som finnes. Den som ikke ved selvsyn kjenner det nye Tyskland vil kanskje ikke forstå vinterhjelpens vesen. Det er imidlertid blitt en nasjonal plikt for den siste tysker å yde sin del gjennem sine ofre og gaver på innsamlingsdagene eller på lønningsdagen eller ved andre av vinterhjelpens mange aksjoner. Kan det gis noe bedre billede av dette hjelpearbeids enestående karakter enn det faktum at alle partiets og statens førende menn går ut blandt folket med innsamlingsbøsser på *den nasjonale solidaritets* dag, vinterhjelpens viktigste innsamlingsdag. Eller at også den tyske forsvarsmakt gjennem særaksjoner har stillet sig i dette hjelpearbeids tjeneste.

Med de midler vinterhjelpsarbeidet innbragte i de første år kunde det allerede bli bøtet på uhyre meget av den nød og de

mangler som nasjonalsosialismen hadde overtatt som «arv» i 1933. Tallet på de trengende som er blitt hjulpet gjennem vinterhjelpen er siden takket være de enestående økonomiske og sosiale forholdsregler sunket stadig. Dermed blev det mulig — særlig fordi ofrene og gavene til vinterhjelpen stadig er øket — frem for alt å bruke midlene til de tidligere nevnte hjelpetiltak innenfor folkehjelpens ramme.

Gavene til vinterhjelpen av penger, klær, mat o. s. v. er øket veldig fra år til år og er et strålende tegn på den stadig større fellesskapsfølelse mellem Tysklands 85 millioner mennesker. Det faktum at gavene til vinterhjelpen under krigen er steget særlig sterkt er det synligste bevis for at det tyske folks fellesskapsånd bare er styrket enda mer under angrepet fra de demokratiske makthavere.

Her skal vi også nevne noen tall for å vise hvor veldig den sosiale innsats er på dette felt:

Vinterhjelpen innbragte 1934—35 varegaver til en samlet verdi av 110 463 619.53 riksmark. Dessuten kom det inn så mange penger at det kunde kjøpes varer for 246 622 485.03 riksmark.

Samlet bragte altså vinterhjelpen 1934—35 en gaveverdi av 357 086 104.56 riksmark.

Dette totalbeløp blev gitt til trengende i det tyske folk på følgende måte:

Nærings- og nytelsesmidler	*131 871 019.45*	*Rm.*
Brensel	*79 553 482.90*	»
Klær	*74 579 669.43*	»
Anvisninger og tjenester	*58 476 131.77*	»
Husholdningsgjenstander	*6 712 896.56*	»
Andre gjenstander	*5 892 904.45*	»

Vinterhjelpen 1938—39 bragte en samlet gaveverdi på 550 113 097.34 riksmark.

Efter fradrag av administrasjon, transport o.s.v. blev følgende beløp tilbake:

Utdelte varer, mat, brensel, klær o.s.v...	*274 227 167.71*	*Rm.*
Hjelp til Sudetlandet	*42 752 318.16*	»
Hjelp i protektoratet Böhmen og Mähren	*5 500 000.00*	»
Sundhetshjelp	*16 561 011.00*	»
Morstjeneste	*9 000 000.00*	»
Røde Kors	*3 000 965.83*	»
Hitlerungdommen	*2 500 000.00*	»
Hitlerfriplasser (hvile for fortjente nasjonalister)	*1 500 000.00*	»
Andre av folkehjelpens utgifter	*4 933 213.58*	»

Men den første krigsvinter blev en enda mektigere bekjennelse til folkefellesskapet. Totalbeløpet for vinteren 1939—40 blev 680 717 427.97 riksmark.

Disse midler blev brukt til hjelpeorganisasjonen «Mor og barn», til forskjellige institusjoner og arbeider i forbindelse med «Volkspflege», folkepleien, til økonomiske tryggingsarbeider, til folkehelsearbeidet, til velferdsarbeidet i de nye distrikter mot øst, til den tyske kvinneorganisasjons morstjeneste, til det tyske røde kors, til Hitlerungdommens helsearbeid og til andre lignende nasjonale hjelpetiltak.

Det gamle Tyskland hadde engang ikke mer enn 2 millioner riksmark å gi sine trengende som totalt resultat av offentlig bevilgede og privat innsamlede midler. Men det nasjonalsosialistiske folk gir ved et års vinterhjelpsarbeid — midt under krigen — langt over 680 millioner riksmark.

Våger så noen på bakgrunn av dette enestående bevis på fellesskapsfølelse og sosial følelse å tvile på at dette folk ikke bare på grunn av sin ledelses veldige sosiale innsats, står som noe for sig selv i verden, men også fordi det inntil den siste folkefelle bekjenner sig til den sosiale innsats.

Efter seieren fullbyrdes det sosiale verk.

Dette lille skrift har gitt et overblikk over den nasjonalsosialistiske stats sosiale vilje og sosiale innsats, men har samtidig gitt et billede av den veldige bekjennelse som det tyske folk selv har avlagt til den sosiale innsats og stadig gir uttrykk for.

Disse kapitler har bare kunnet gi et lite blikk inn i de mange og mangfoldige innretninger, forholdsregler og handlinger som det nasjonalsosialistiske rike møter nød og mangler med, som det sørger for sundhet og fremskritt med, som det hever det arbeidende menneskes levestandard med og skaper livsglede, arbeidskraft og tilfredshet hos alle med.

Den krigen de plutokratiske makter har satt igang har avbrutt Føreren midt i hans fortsatte sosiale opbygging av nasjonen og tvinger ham til å utsette opfyllelsen av de planer og mål han enda har på den sosiale gjernings område.

Denne sosiale mønsterstat som Adolf Hitler har skapt og hvis sosiale tiltak skal økes enda mer, er det utbytningens og masseelendighetens asosiale, plutokratiske makter har utfordret til kamp bare med den hensikt å ødelegge det nasjonalsosialistiske rike. Hvis massene i plutokratiene våkner til erkjennelse av det tyske forbillede vil det nemlig bety at det er slutt med pengeveldets makt over folket også i disse land.

«Den sosiale tanke må være det ubetingede fundament i en statsorganisme, ellers kan en stat i lengden ikke bestå.»

Det var de ord Adolf Hitler sa i München 1922. Disse ord har funnet sin bekreftelse. Det nasjonalsosialistiske rike, verdens sosiale mønsterstat, står i denne krig som er tvunget på den med ubrutt, ja øket kraft og styrke. Men det asosiale, plutokratiske England, masseelendighetens, slummenes og de arbeidsløses land, holder på å bryte sammen.

Pengemaktens kamp mot den sosiale gjerning fullbyrder sig. Seiren vil finne det tyske folk i ferd med fortsatt sosial opbygging. Men ved Tysklands side vil de andre folk arbeide med på opbyggingen av et ordnet, fredelig og sosialt Europa og ta del i det sosiale fremskritt som er opnådd.